

ΣΕΡΓΙΑΝΙ

17-01-2013

Ξενύχτησα πάλι απόψε.

Πήρα τις σκέψεις μου απ' το χέρι
και σεργιανίσαμε στα χρόνια τα παλιά.

Γύρισα πίσω στα σοκάκια,
της φτωχικής παλιάς μου γειτονιάς.

Θυμήθηκα τον Κώστα, τον Λευτέρη, τον Βασίλη,
τον Αποστόλη, με το solex το παπί,

τον Τάκη, με τον Σπύρο και τον Στέλιο,
τότε που ήμασταν μικρά κι αμούστακα παιδιά.

Είδα σαν όνειρο τον κυρ θανάση, τον μπακάλη,
με την ολόασπρη μακρυά του την ποδιά,

τον Μήτσο τον χοντρό, τον γαλατά,
που φώναζε βραχνά τ' απόγευμα, ο γαλατααάς,

όταν περνούσε φορτωμένος μ' ένα σακούλι
στο 'να χέρι με γιαούρτια και στ' άλλο γάλατα ο φουκαράς.

Τον φούρνο είχε ο Κυρ Σπύρος, Φιλολάου, όπου πηγαίναμε
με τα ταψιά, άλλος με κρέας και πατάτες

κι άλλος με πίτα και χώρια πάντοτε, τα μακαρονικά.

Και στην γωνία, Ιλιάδος, η "Μιμόζα, τα ψιλικά της γειτονιάς,
όπου δινότανε η μάχη, άμπεμπα μπλόμ του κείθε μπλόμ,

το ποιος θα πάει να ψωνίσει χύμα τσιγάρα και που και που
ένα μικρό μπουκάλι, με τριαντάφυλλο λικέρ.

Ψάρια πουλούσε ο κυρ Νιόνιος, σε πανέρι,
ισοροπώντας το ψηλά στην κεφαλή

και πάγο μοίραζε ο μελαψός ο Παναγιώτης,
με μία τρίκυκλη, κυπαρισσί, σπουδαία μηχανή.

Το καλοκαίρι, όταν έλιωνε ο πάγος έξω απ' τις πόρτες
τις κλειστές, σημάδι ήταν, πως σ' αυτό το σπίτι,

εκτάκτως φύγανε και λείπουν, μάλλον για δουλειές.

Σε μια γωνιά, μπλεγμένη η ακακία μοσχοβολούσε
με το γιασεμί κι απ' την αυλή του Πεπερόνε,

κάτω απ' τον ίσκιο μιας τεράστιας μουριάς,

ολημερίς ο Καζαντζίδης τραγουδούσε,
μ' όλα τα γκάζια τέρμα, από το ράδιο-πικ-απ,
της φτώχειας τα πικρά τραγούδια
και της πατρίδας μας την λησμονιά,
με αχ και βαχ για την αγάπη και την μεγάλη
της Σεβάχ, από την Αίγυπτο, την αγκαλιά.
Με τον Σωτήρη ψάχναμε για την κεραία
και πού θα την απλώσουμε κρυφά, ζούσαμε βλέπεις
στην παρανομία, με τον πειρατικό στα ερτζιανά.
Το party μας στηνότανε ανάμεσα σε δυο στιγμές.
-Τι λες, ρε Γιώργο, δεν κάνουμ' ένα ρεφενέ παρτάκι το βραδάκι;
Και να σκεφτείς πως ήταν μεσημέρι κι η ώρα ήταν τρεις.
Χαμηλωμένα φώτα, βερμουτάκι και μπλουζ με τα κορίτσια αγκαλιά,
ξημέρωνε με *il silenzio* και *al bano*, κρυφά φιλιά και κάποια
φλερτ.
Γδαρμένα γόνατα στο γηπεδάκι, φωνές, σπρωξίματα, βρισιές,
μαλώματα και αυτοψίες, αν μπήκε ή δεν μπήκε γκολ.
Μούσκευε η φανέλα απ' τον ιδρώτα, στην παιδική χαρά του Μετς,
όταν γνωρίζαμε το μπάσκετ, έφηβοι πια κι' αρχίζαμε δειλά το
Προφητ' Ηλία κι Αγι' Αρτέμη, τις Κυριακές για προσευχές,
τα βράδια καλοκαιρινό, στον "Έκτορα" στην "Ρέα" και στην
"Λάουρα", σινεμαδάκι
και το χειμώνα "Ολύμπια", "σινέ7", και στο "Παλλάς",
στο "moncine" για ήρωες ανίκητους και κάτι ψευτοτσόντες σεξ.
Στον Αϊ Γιάννη τον Καρέα, μια ποδαράτη εκδρομή την Κυριακή,
στην Καλοπούλα με προσκόπους, μαθαίναμε τάχα, για τη ζωή.
Στον Λέντζο και στο άλσος Παγκρατίου φραπεδάκι,
στον Άδωνη ραντεβουδάκι, πριν την σχολή, για χαβαλέ,
Σάββατο βράδυ Φιλελλήνων, στο rassy κουβεντούλα και ψευτοχορό
κι η μπάλα με τα φώτα στο ταβάνι, να φτιάχνει περιβάλλον
κουλτουρέ.
Να λέμε με τον Ντάνυ ιστορίες και όνειρα να ζωγραφίζουμε
τσαμπέ.

Φτωχή μου γειτονιά, που μας μεγάλωσες,
πως είναι δυνατόν απ' το μυαλό μου να σβηστείς,
που οι στιγμές του σήμερα είναι μπλεγμένες,

αδιάσπαστες και τρυφερές μέσα στο χθες;
Και κάπου εκεί τελείωσε η νύχτα κι ήρθε ξανά το σήμερα
και ξανακρύφτηκε μες στου μυαλού τις θύμησες, το χθες.